

Sygn. akt IV KK 293/20

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 20 kwietnia 2022 r. w trybie art. 535 § 5 k.p.k.
sprawy M. W.
skazanego z art. 107 § 1 k.k.s. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 4 lipca 2019 r., sygn. akt II Kzw (...)
zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego w P.
z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt II Ko (...)

p o s t a n o w i ł

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 18 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...), M. W. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s. Za powyższe przestępstwo skarbowe Sąd skazał go na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 150 zł, orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa zatrzymanych automatów i zwolnił od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, obciążając nimi Skarb Państwa.

Wydanym na posiedzeniu w dniu 19 marca 2019 r. postanowieniem, sygn. akt II Ko (...), Sąd Rejonowy w P. - na podstawie art. 45 § 1 i 2 k.k.w. - zamienił karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 150 złotych, orzeczoną wobec skazanego M. W. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 18 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...), na pracę społecznie użyteczną wykonywaną w miejscu wskazanym przez Sąd w wymiarze 10 miesięcy po 30 godzin miesięcznie.

Po rozpoznaniu wniesionego przez obrońcę zażalenia na to postanowienie, Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 4 lipca 2019 r., sygn. akt II Kzw (...), zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że przy zastosowaniu art. 185 § 1 k.k.s. zamienił karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych orzekając wobec M. W. pracę społecznie użyteczną w wymiarze 3 miesięcy po 10 godzin tygodniowo.

Od postanowienia tego, w ustawowym terminie, kasację wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając je w całości na niekorzyść skazanego i zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść postanowienia naruszenie przepisu prawa materialnego – art. 185 § 1 k.k.s., polegające na niezasadnym zastosowaniu tego przepisu jako podstawy prawnej i wymiaru pracy społecznie użytecznej w zamian za nieuiszczoną grzywnę, orzeczoną wobec M. W. za popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s., podczas gdy podstawę zamiany kary grzywny orzeczonej za popełnienie przestępstwa skarbowego winien stanowić art. 45 § 1 k.k.w., określający odmiennie zasady wymiaru pracy społecznie użytecznej, co skutkowało niesłuszną i zdecydowanie korzystniejszą dla skazanego M. W., zmianą prawidłowo wydanego orzeczenia Sądu I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym, gdyż zaskarżone postanowienie zapadło z rażącym naruszeniem art. 185 § 1 k.k.s.

Na wstępie należy wskazać, że od postanowienia o zarządzeniu wykonania zastępczej formy kary grzywny orzeczonej może być wniesiona kasacja w trybie art. 521 § 1 k.p.k. Takie stanowisko od dawna prezentowane jest zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego (np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 3

czerwca 2014 r., IV KK 427/13, z 7 marca 2019 r., V KK 544/18), jak i piśmiennictwie (zob. K. Postulski, Wzruszanie prawomocnych postanowień wydawanych w postępowaniu wykonawczym, Prok. i Pr. 2007, nr 10, s. 110). Kryterium decydującym o tym, czy określone prawomocne orzeczenie kończy postępowanie jest bowiem nie to, czy orzeczenie to dotyczy głównego nurtu procesu, czy kwestii incydentalnej, ani to, czy zapadło w określonej fazie postępowania karnego, ale kwestia, czy co do przedmiotu tego orzeczenia rozstrzyga ono w sposób ostateczny i definitywny, zaś dalsze procedowanie w jego przedmiocie jest wykluczone. Wymóg ten spełnia wydane w postępowaniu wykonawczym prawomocne postanowienie o zamianie grzywny na pracę społecznie użyteczną na podstawie art. 185 § 1 k.k.s. (ale także na podstawie art. 45 § 1 k.k.w., art. 25 § 1 k.w.), skoro w oparciu o przewidziane przesłanki ustawowe rozstrzyga ostatecznie o tym, że kara orzeczona prawomocnym wyrokiem w formie zasadniczej nie będzie wykonywana, a zamiast niej skazany zobowiązany jest do świadczenia pracy społecznie użytecznej w określonym wymiarze, okresie i na rzecz określonego podmiotu.

Co do kwestii merytorycznej, jaka została podniesiona w kasacji przyznać należy skarżącemu rację, że Sąd Okręgowy w P., rozstrzygając o zamianie orzeczonej za przestępstwo skarbowe grzywny na podstawie art. 185 § 1 k.k.s. naruszył ten przepis. Należy przy tym dostrzec, że zmianie postanowienia Sądu Rejonowego w P. z 19 marca 2019 r., jakiej dokonało zaskarżone postanowienie, nie towarzyszyła żadna szczególna argumentacja, co zdaje się wskazywać, że Sąd Okręgowy w P. przyjął jako przesłankę pewną, że sam fakt skazania za przestępstwo skarbowe na karę grzywny powoduje, iż podstawą prawną zamiany grzywny na pracę społecznie użyteczną jest art. 185 § 1 k.k.s., nie zaś art. 45 § 1 k.k.w., jak uznał to Sąd I instancji.

Stanowisko Sądu Okręgowego jest jednak błędne.

Przede wszystkim należy wskazać, iż z mocy art. 179 § 1 k.k.s. do wykonywania orzeczeń w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu karnego skarbowego, jeżeli przepisy tego Kodeksu nie stanowią inaczej. Zasada ta oznacza, że dla wykonania

orzeczenia w sprawie o przestępstwo lub wykroczenie skarbowe na podstawie Kodeksu karnego skarbowego konieczne jest istnienie przepisu, który jako regulacja szczególna wyraźnie wykluczy zastosowanie zasad określonych w Kodeksie karnym wykonawczym. Pierwszeństwo zastosowania tej ostatniej ustawy wynika także z jej art. 1 § 1, który stanowi, że wykonywanie orzeczeń, m.in. w postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe, odbywa się na jej podstawie, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Rozwiązania zawierające odmienności w zakresie wykonania kar grzywny znajdują się w art. 182 – 187 k.k.s., z tym że część tych odmienności dotyczy przestępstw skarbowych, część natomiast wykroczeń skarbowych.

Należy odnotować, że do czasu nowelizacji Kodeksu karnego wykonawczego ustawą z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1431), art. 185 § 1 k.k.s. miał brzmienie „Jeżeli ukarany za wykroczenie skarbowe nie uiści w terminie wymierzonej kary grzywny, a nie można jej ściągnąć w drodze egzekucji, sąd po uprzednim wyrażeniu zgody przez ukaranego może zamienić karę grzywny na pracę społecznie użyteczną, określając jej rodzaj i czas trwania. Praca społecznie użyteczna trwa najkrócej 7 dni, najdłużej - 3 miesiące; określa się ją w dniach i miesiącach.” Bez wątplenia z literalnej wykładni tego przepisu wynikało, że ma on zastosowanie wyłącznie do grzywien orzeczonych za wykroczenia skarbowe. Na skutek powołanej wyżej nowelizacji, według obowiązującego brzmienia art. 185 § 1 k.k.s., jeżeli egzekucja grzywny okazała się bezskuteczna lub z okoliczności sprawy wynika, że byłaby ona bezskuteczna, sąd może zamienić karę grzywny na pracę społecznie użyteczną, określając czas jej trwania. Praca społecznie użyteczna trwa najkrócej 7 dni, najdłużej - 3 miesiące; określa się ją w dniach i miesiącach. Zwraca uwagę, że ustawodawca nowelizując art. 185 § 1 k.k.s. zrezygnował z pozytywnego określenia, do jakich czynów zabronionych, a ściślej – grzywien orzeczonych za jakie czyny zabronione (przestępstwa skarbowe czy wykroczenia skarbowe) – określonych w Kodeksie karnym skarbowym przepis ma zastosowanie, przy czym pozostawił w brzmieniu aktualnej regulacji czas trwania pracy społecznie

użytecznej, jaki przed nowelizacją wyraźnie był zastrzeżony do grzywien orzeczonych za wykroczenia skarbowe.

Obecne brzmienie art. 185 § 1 k.k.s. uzasadnia zatem pytanie, czy wyłącznie na skutek porównania brzmienia tego przepisu sprzed i po nowelizacji powołaną wyżej ustawą z 16 września 2011 r., można dojść do wniosku, że ustawodawca zmienił zasady zamiany kary grzywny orzeczonej za przestępstwa skarbowe na pracę społecznie użyteczną, które określone były w art. 45 § 1 k.k.w. w zw. z art. 179 § 1 k.k.s. Odpowiedź na to pytanie jest jednak przecząca, zaś przeciwko rozwiązaniu przyjętemu w zaskarżonym postanowieniu przemawiają wyniki wykładni systemowej, celowościowej i historycznej.

Nawiązując do tego ostatniego aspektu słusznie skarżący zauważa, że z uzasadnienia projektu ustawy z dnia 16 września 2011 r. wynika, że zmiana art. 184 § 3 oraz zmiana art. 185 i 186 k.k.s. jest następstwem uchylenia art. 49-50 k.k.s. oraz zmian zaproponowanych w art. 45-48, 51-52 k.k.w., które to przepisy zgodnie z normą ogólną art. 178 § 1 k.k.s. będą miały zastosowanie do wykonywania kary grzywny orzeczonej za przestępstwa i wykroczenia skarbowe (zob. Uzasadnienie projektu ustawy, druk Nr 3961), co oznacza że w nowelizacji przepisów dotyczących wykonania grzywien chodziło o zmiany, a zarazem ujednolicenie przesłanek wykonania grzywien orzeczonych za przestępstwa powszechne, wykroczenia powszechne oraz przestępstwa i wykroczenia skarbowe. Ustawodawca nie zamierzał dokonywać zmian w zakresie zasad wykonania grzywien orzeczonych za określone czyny zabronione, w szczególności do takiego ukształtowania zasad wykonania grzywien orzeczonych za przestępstwa skarbowe, by były identyczne z zasadami wykonania grzywien orzeczonych za wykroczenia skarbowe, a w konsekwencji by miały prowadzić do zasadniczego złagodzenia finalnej represji związanej z grzywną orzeczoną za przestępstwa skarbowe. Nie ma zatem podstaw by twierdzić, że zmiana brzmienia art. 185 § 1 k.k.s. stanowiła wynik zmiany polityki karnej państwa.

Należy przy tym zważyć, że uregulowania dotyczące zamiany grzywny na formy zastępcze w poszczególnych aktach prawnych występują łącznie i są ze sobą systemowo powiązane. Regulacja ogólna dotycząca zamiany grzywny na

pracę społecznie użyteczną zawarta jest w art. 45 § 1-4 k.k.w., zaś dotycząca zarządzenia zastępczej kary pozbawienia wolności za nieuiszczoną grzywnę – w art. 46 § 1-5 k.k.w., przy czym ostatnio wskazana instytucja w swoim brzmieniu odwołuje się wprost do art. 45 k.k.w. (art. 46 § 1 pkt 1 k.k.w.). Uregulowanie zastępczych form wykonania grzywny w regulacjach bezpośrednio po sobie następujących uzasadnione jest kolejnością ich zastosowania. W tych bowiem wypadkach, kiedy co do zasady możliwa jest zamiana grzywny na pracę społecznie użyteczną (grzywna nieprzekraczająca stu dwudziestu stawek dziennych), w pierwszej kolejności sąd winien podjąć próbę skorzystania z tej właśnie formy wykonania grzywny, a dopiero w dalszej kolejności rozważać orzeczenie zastępczej kary pozbawienia wolności za nieuiszczoną grzywnę w oparciu o art. 46 § 1 k.k.w. Takie stanowisko ma uzasadnienie normatywne, skoro art. 46 § 1 pkt 1 i 2 k.k.w. bezpośrednio odnosi się do braku zgody skazanego na podjęcie pracy społecznie użytecznej, uchylania się od jej wykonania, względnie niecelowości lub niemożności zamiany grzywny na pracę społecznie użyteczną. Takie systemowe ujęcie przesłanek orzeczenia dwóch zastępczych form wykonania kary grzywny uzasadnia przekonanie, że obie te formy winny mieć zastosowanie do grzywien orzeczonych na tych samych podstawach zawartych w prawie materialnym, tj. na podstawie przepisów szczególnych prawa materialnego, z jedynym ograniczeniem, jakie stanowi wymiar orzeczonej kary grzywny wprost wskazany w art. 45 § 1 k.k.w.

Należy odnotować, że takie samo rozwiązanie znajduje się w Kodeksie wykroczeń, gdzie w art. 25 § 1 przewidziano zamianę grzywny na pracę społecznie użyteczną, zaś w art. 25 § 2 – zarządzenie wykonania zastępczej kary grzywny, przy czym także w wypadku tej ustawy, w instytucji zarządzenia wykonania kary zastępczej następuje odwołanie do zamiany grzywny na pracę społecznie użyteczną.

Porównanie tych rozwiązań do regulacji zawartych w Kodeksie karnym skarbowym prowadzi do wniosku, że w tej ustawie również racjonalnie uzasadnione było uregulowanie zastępczych form wykonania grzywny do grzywien orzeczonych na określonej podstawie w taki sam sposób, a więc w dwóch kolejno następujących po sobie jednostkach redakcyjnych. Pierwszą z nich jest art. 185 k.k.s., regulujący

kwestię zamiany grzywny na pracę społecznie użyteczną, drugą – art. 186 k.k.s., regulujący zarządzenie zastępczej kary pozbawienia wolności. Wprawdzie jedynie drugi z tych przepisów posługując się sformułowaniem „ukarany” wskazuje wprost, że ma zastosowanie do grzywien orzeczonych za wykroczenie skarbowe, jednak zawarte w nim wyraźne odesłanie do art. 185 k.k.s. wskazuje, że ukaranego na grzywnę za wykroczenie skarbowe dotyczy także ten ostatni przepis. Nie ulega zatem wątpliwości, że ustawodawca w sposób spójny, połączony wyraźnym odesłaniem, w art. 185 i 186 k.k.s. uregulował przesłanki, sposób zamiany i tryb postępowania w przedmiocie orzeczenia zastępczych form wykonania orzeczonej kary grzywny za wykroczenie skarbowe, tj. pracy społecznie użytecznej i zastępczej kary pozbawienia wolności.

Systemowo niespójne byłoby natomiast rozwiązanie, które zostało przyjęte w zaskarżonym postanowieniu. Według niego art. 185 k.k.s. dotyczy bowiem zamiany grzywny na pracę społecznie użyteczną, orzeczoną zarówno za przestępstwo, jak i za wykroczenie skarbowe. Rzecz jednak w tym, że art. 186 k.k.s. wyraźnie mówi jedynie o ukaranym za wykroczenie skarbowe, co oznacza, że zarządzenie kary zastępczej za nieuiszczoną grzywnę, regulowane w tym przepisie z pewnością nie dotyczy grzywien orzeczonych za przestępstwa skarbowe. Jeżeli uznać, że zarządzenie takie, w myśl zasad z art. 179 § 1 k.k.s. i art. 1 § 1 k.k.w., następuje na podstawie art. 46 § 1 k.k.w. pojawia się systemowa niespójność polegająca na tym, że zawarte w art. 46 § 1 k.k.w. przesłanki zarządzenia zastępczej kary pozbawienia wolności za nieuiszczoną grzywnę zawierają odesłanie do art. 45 k.k.w., który przy wykładni wynikającej z zaskarżonego postanowienia, nie miałby w ogóle zastosowania. Pomimo, że przesłanki zarządzenia wykonania kary zastępczej pozbawienia wolności są takie same na gruncie zarówno Kodeksu karnego wykonawczego, Kodeksu wykroczeń, jak i Kodeksu karnego skarbowego, to z gwarancyjnego punktu widzenia istotne jest, by stosowanie każdego z przepisów prawa materialnego zawierającego rozwiązanie represyjne, następowało w oparciu o precyzyjne odwołania. Przy tego rodzaju niespójności systemowej, jaka wynika z przyjęcia stanowiska wyrażonego w zaskarżonym postanowieniu, trzeba by konsekwentnie wywodzić, że skoro art. 46 § 1 k.k.w. nie odwołuje się do art. 185 k.k.s., który miałby mieć zastosowanie do

zamiany na pracę społecznie użyteczną grzywien orzeczonych za przestępstwa skarbowe, to do takich grzywien nie ma zastosowania instytucja zarządzenia wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności. Oczywiste jest natomiast, że taki wniosek byłby wnioskiem błędnym.

W konsekwencji należy przyjąć, że z wykładni systemowej, związanej z usytuowaniem regulacji zawartych w art. 185 i 186 k.k.w., wyraźnym określeniem przedmiotowym art. 186 k.k.w., z którego bez wątpliwości można wnosić, że dotyczy wyłącznie grzywien orzeczonych za wykroczenie skarbowe oraz zawartego w tym przepisie odesłania, wynika że zarówno instytucja zamiany grzywny na pracę społecznie użyteczną z art. 185 k.k.s., jak i zarządzenia zastępczej kary pozbawienia wolności z art. 186 k.k.s., dotyczą grzywien orzeczonych wyłącznie za wykroczenia skarbowe; nie dotyczą natomiast grzywien orzeczonych za przestępstwa skarbowe, do których na podstawie odesłania z art. 179 § 1 k.k.s. ma zastosowanie art. 45 i 46 k.k.w.

Stanowisko wyrażone w kasacji, przeciwne wyrażonemu w zaskarżonym postanowieniu, potwierdzają również wyniki wykładni funkcjonalnej. Trzeba podkreślić, że wszystkie regulacje zawierające rozwiązania o zastępczych formach wykonania grzywny przyjmują za podstawę założenie o swego rodzaju zbliżonej, porównywalnej dolegliwości formy głównej i formy zastępczej. Choć oczywiście kwestia ta na poziomie indywidualnego, czy nawet społecznego postrzegania wydaje się trudna do jednolitego rozwiązania, ustawodawca musiał przyjąć pewne założenia, skoro uznał za celowe uregulowanie w ogóle zastępczych form wykonania grzywny. W tym zakresie należy odnotować, że Kodeks karny wykonawczy w art. 45 § 1 przewiduje, że przy zamianie grzywny orzeczonej za przestępstwo na pracę społecznie użyteczną przyjmuje się, że dziesięć stawek dziennych równoważy co do zasady miesiąc pracy społecznie użytecznej, przy czym z maksymalnego wymiaru liczby stawek dziennych grzywny podlegających zamianie wynika, że okres pracy społecznie użytecznej nie może przekroczyć 12 miesięcy.

Z kolei na gruncie prawa wykroczeń czas trwania pracy społecznie użytecznej nie został określony jako wynik precyzyjnego zamiennika; ustawodawca

pozostawił ustalenie czasu trwania tej pracy sądowi. W Kodeksie wykroczeń wskazano jedynie, że taka praca może trwać najkrócej tydzień, najdłużej 2 miesiące (art. 25 § 1 k.w.). Rozwiązanie to zbliżone jest do rozwiązania przyjętego w art. 185 § 1 k.k.s., a więc dotyczącego wykroczeń skarbowych, w którym wskazano, że praca społecznie użyteczna trwa najkrócej 7 dni, najdłużej – 3 miesiące. Także w tym przepisie nie został przewidziany ścisły zamiennik, którego ustalenie na gruncie każdej jednostkowej sprawy pozostawiono sądowi orzekającemu w przedmiocie zamiany. Można zatem stwierdzić, że ustawodawca posłużył się tą samą metodą dla ukształtowania ram pracy społecznie użytecznej w sytuacji grzywien orzeczonych w zbliżonych do siebie wymiarach, które można określić jako relatywnie niskie.

Przyjęcie, że art. 185 § 1 k.k.s. dotyczy grzywien orzeczonych za przestępstwa skarbowe prowadziłoby w tym kontekście do wniosków funkcjonalnie nieakceptowalnych. Przede wszystkim, do wymiaru pracy społecznie użytecznej określonej na podstawie tego przepisu nie znajdowałoby zastosowania ograniczenie z art. 45 § 1 k.k.w., dotyczące liczby stawek dziennych orzeczonej grzywny, limitujące zastosowanie przewidzianej w tym przepisie formy zastępczej. Oznacza to, że nawet najwyższy wymiar kary grzywny orzeczonej za przestępstwo skarbowe musiałby być związany z wymiarem pracy społecznie użytecznej na poziomie co najwyżej 3 miesięcy. Byłoby to rozwiązanie irracjonalne, wskazujące na swoiste zrównanie na poziomie wykonania kary sprawców skazanych na najsurowsze grzywny za przestępstwa skarbowe ze sprawcami wykroczeń skarbowych. Nadto, samym paradoksem byłby już brak ograniczenia dla zastosowania pracy społecznie użytecznej liczby orzeczonych stawek dziennych, określonej w art. 45 § 1 k.k.w., jako granicy, ponad którą instytucja ta w ogóle nie może być zastosowana. Rozwiązanie przewidziane w art. 45 § 1 k.k. wynika przede wszystkim z faktu skorelowania zastępczej formy wykonania grzywny z wymiarem kary ograniczenia wolności (choć w związku z kolejnymi nowelizacjami Kodeksu karnego skorelowanie to straciło nieco na ostrości), jak również zapewne z uwzględnienia wysokości orzeczonej kary grzywny w procesie kształtowania jej ustawowych równoważników – ustawodawca uznał, że względy kryminologiczne nie uzasadniają orzekania pracy społecznie użytecznej zamiast kary grzywny

orzeczonej w wymiarze powyżej 120 stawek dziennych, pozostawiając w takiej sytuacji jedynie możliwość zarządzenia wykonania kary zastępczej pozbawienia wolności. Rozwiązanie przyjęte w zaskarżonym postanowieniu pozwalałoby natomiast na zamianę grzywny orzeczonej za przestępstwo skarbowe w maksymalnym wymiarze, także z nadzwyczajnym obostrzeniem, na pracę społecznie użyteczną na okres 7 dni. Skarżący przywołuje w uzasadnieniu kasacji przy tego rodzaju argumencie maksymalny wymiar czasu pracy społecznie użytecznej, jednak bardziej odpowiednie jest wskazanie na możliwość ustalenia minimalnego okresu wykonywania tej pracy, gdyż w sposób bardziej jaskrawy wykazuje ono nieracjonalność stosowania art. 185 § 1 k.k.w. dla grzywien orzeczonych za przestępstwa skarbowe. Nie sposób uznać, że na gruncie Kodeksu karnego skarbowego istnieją jakiegokolwiek względy pozwalające na premiowanie w taki sposób sprawców przestępstw skarbowych w fazie postępowania wykonawczego, w sytuacji gdy z kolei jest to systemowo wykluczone na gruncie przestępstw powszechnych, za które orzeczono taką samą dolegliwość, jaką jest kara grzywny.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, że art. 185 § 1 k.k.s. ma zastosowanie jedynie do grzywien orzeczonych za wykroczenie skarbowe, zaś zamiana grzywny orzeczonej za przestępstwo skarbowe następuje na podstawie art. 45 § 1 k.k.w. w zw. z art. 178 § 1 k.k.s.

Takie stanowisko wyrażone zostało w piśmiennictwie (zob. V. Konarska-Wrzosek (w:) I. Zgoliński (red.), Kodeks karny skarbowy. Komentarz, wyd. II, WKP 2021, teza 1 do art. 185, T. Razowski (w:), P. Kardas, G. Łabuda, T. Razowski, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, wyd. III, WKP 2017, teza 2 do art. 185, A. Wielgolewska (w:) A. Piaseczny, A. Wielgolewska, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, LexisNexis 2021, teza 1 do art. 185, G. Skowronek, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, C.H. Beck 2020, teza 2 do art. 185), zaś odmienne, zaprezentowane przez L. Wilka i J. Zagrodnika (L. Wilk, J. Zagrodnik, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, wyd. 5, C.H. Beck 2021, teza 1 do art. 185), nie zasługuje na akceptację.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

